

080106 Trettondedag jul Henrik Glamsjö

Det finns ett psykologiskt test man kan göra. Jag vet inte om det används så väldigt mycket längre men det går i alla fall ut på att den som skall undersökas får stirra på ett antal bläckplumpor. D.v.s. man har hållt ut bläck på ett papper för att skapa ett mönster eller en bild som egentligen inte föreställer något alls. Sedan låter man patienten berätta vad bilden föreställer.

Patienten får skapa ordning i kaoset och säga vad bilden föreställer trots att den egentligen inte föreställer något alls.

Detta bygger på en mänsklig egenskap och det är detta att vi vill skapa ordning i kaos och vi vill ge mening åt det meningslösa. Väldigt få människor vill ha kaos omkring sig men sedan kan naturligtvis den ordning vi väljer att ha se väldigt olika ut.

Och det är väl där nyttan av bläckplumpstesterna kommer fram för hur vi skapar ordning i kaoset säger ganska mycket om hur vi är.

Vi söker också ordning och mönster i större sammanhang, i hela våra liv. Vi bär med oss frågor genom livet som vi kan svara på, på olika sätt. Frågor om vägen framåt, frågor om varför det är på ett visst sätt eller frågor om meningen med allt. Det finns filosofier som har varit upptagna med att svara på dessa frågor om vår existens, de kallas för existencialister.

Varför söker vi, varför tror vi över huvud taget att det finns ett svar eller att det finns en ordning att söka, världen som den ser ut med sin ondska verkar ju snarast motsäga detta.

Djupast sett kommer detta sökande och frågande av att längst ner, längst in oss själva har Gud lagt frågan, vem är du varifrån kommer du? Vi önskar därför att så att säga kasta ljus över vårt liv och vår tillvaro.

Att söka svaret på dessa frågor kräver mod för svaret kan ligga långtifrån det jag vill att det skall vara. I svaret ligger också annandagens tema, offret. Svaret är långt ifrån ytterligare en terapi för att jag skall må bra eller förverkliga mig själv. Svaret ligger faktiskt långt ifrån detta. I svaret ligger att se mer av någon annan än mig själv och mitt eget jag.

Idag möter vi några personer som gav sig ut att söka ljuset, de följde en stjärna. Traditionen säger att de var tre, det vet vi inte, men vi säger att de var tre. De var visa och de kom långt bort i från, från östern. De är de tre vise männen från österlandet som kom för att hylla Jesus Kristus. De var beredda att se ljuset och när de hade funnit världen ljus föll de ner i tillbedjan.

Vi låter dessa tre vara våra förebilder idag när vi talar om att söka svaret på vår undran och våra frågor och vårt sätt att skapa ordning i kaoset.

Varför är de förebilder för oss?

För det första var de vända mot himmelen. De var stjärntydare och fick se en stjärna tändas. De var vända mot himmeln. De var beredda att ta emot ljuset, de var öppna att ta emot ljuset i sina liv. Så måste vi också vara beredda att ta emot Gud i våra liv.

Tron är en gåva men den ges inte om vi inte söker den. Det stjärntydarna såg var inte själva ljuset utan en glimt av det, ett slags löfte om att gå med och se och upptäcka mer. Så kan vi också se och ana ljuset i våra liv, men vi måste gå med för att se, så att vi till sist får skåda ansikte mot ansikte.

Stjärntydarna var beredda att bryta upp, de lämnade den plats de var på och gav sig ut på en lång resa mot stjärnan och det löfte den gav.

Detta blir egentligen en bild för hela vårt liv. Vi har fått ett löfte om att få se ljuset ansikte mot ansikte för Gud har redan kommit till oss. Han har fötts in i vår värld och blivit människa. Vi kan lära känna honom. Frågan till oss blir då: är vi beredda att liksom de vise männen följa stjärnan och ljuset. Är vi beredda på det svar den ger oss i våra liv om mening och mål. Är vi beredda att bryta upp i våra liv och följa löftet han ger oss.

När stjärntydarna såg stjärnan viste det att det var något riktigt stor som hade hänt. Det var en händelse som hade kosmiska konsekvenser. Konsekvenser för dig och mig men också för hela skapelsen.

Därför vågade de gå och rida hela vägen till Betlehem och de fick se svaret på sitt sökande. Det var inget självklart svar Gud hade gett dem. Det var ingen instruktionsbok över hur allt skall vara. Det var inte heller en kung i glans och ära. Det var i stället en levande människa, ett barn de mötte, det var en människa som också var Gud själv.

Detta är det på ett sätt gåtfulla men samtidigt fantastiska svaret på våra frågor och vår ensamhet, Gud blev människa. Gud är med oss, Emanuel. Det var Guds härlighet de såg.

När vi möter honom som kom till oss och blev människa kan vi reagera på olika sätt. En del kanske med skepsis andra, som Herodes med rädsla. Kanske någon inte tycker att det är ett svar att ge för man är inte öppen för att ta emot Gud som ett litet barn.

Och det är nog så, det är inte en instruktionsbok eller en lag Gud gav oss, det var sig själv. Svaren som Gud ger oss är att bli människa och de frågor jag bär kan bara besvaras när jag lär känna honom, Jesus Kristus. När jag försöker leva mitt liv nära honom, genom ordet, tron och sakramenten.

Allt blir inte självklart eller uppenbart, det kan också kosta på av mina vanor och mönster, kanske jag också behöver offra något.

Men när vi kommer till Betlehem och ser barnet får vi låta de vise männen vara våra förebilder igen, vi får göra som de. Trots att allt inte är uppenbart eller självklart får vi tillbe. De vise männen hade färdats lång väg bara för detta enda mål, att falla ner och tillbe.

Det är också djupast sett målet och meningen för vår färd genom livet, tillbedjan.

AMEN